КРЫВІНКА

КРАСАВІК
№6 (287)
2022 год

ІНФАРМАЦЫЙНА-КУЛЬТУРНАЯ ГАЗЕТА БЕШАНКОВІЦКАГА РАЁНА

МЕРКАВАННЕ РЭДАКТАРА

З-ЗА ЧАГО ІДЗЕ ВАЙНА?

Калі размаўляю з людзьмі пра вайну, адразу пытаюся: "Дык хто на каго напаў?" Людзі часта спрабуюць сысьці ад прамога адказу, але, калі я настойваю, то ўсё ж адказваюць. І часта я чую такое: "Украіна на Расію".

Пытаюся далей: "А хто такія бандэраўцы?" І чаго толькі ні чую ў адказ. А калі просяць адказаць мяне, тлумачу: "Бандэраўцамі прапаганда называе тых, хто сёньня размаўляе на ўкраінскай мове."

Калісьці (больш за 70 гадоў таму) на Ўкраіне жыў Сцяпан Бандэра. Ён быў нацыяналістам і хацеў, каб Украіна стала незалежнай. Менавіта таму расейская прапаганда вылучыла яго ў якасьці свайго галоўнага ворага.

Расея не хоча, каб на Ўкраіне гучала ўкраінская мова. Вось тое, на маю думку, і з'явілася галоўнай прычынай вар'яцкага плану Пуціна.

Мова народа — адзінае, што яго яднае. А расейцы занепакоеныя, што сфера ўплыву расейскай мовы звужаецца. Як жа, імперыя ў небясьпецы! І тая вайна, што Пуцін развязаў на Ўкраіне, ёсьць імперскім імкненнем гвалтоўна спыніць натуральны працэс вяртання Ўкраіны да сябе самой.

Унас у Беларусі вяртанне да мовы пакуль што ёсьць далёкай перспектывай. Але тое, што гэта калісьці адбудзецца, бясспрэчна.

Вельмі хацелася б толькі, каб імперыя нас адпусьціла без вайны.

Г.Станкевіч

ІДЭАЛОГІЯ

НАВІНЫ ПА-БЕЛАРУСКУ

Ранішнія навіны па казённаму мінскаму радыё непадрыхтаванаму чалавеку лепш не слухаць. Большасць краін перад безданнню катастрофы. У Германіі свістам не даюць вымавіць слова канцлеру, Трамп у Паўднёвай Караліне прыцвікаваў Байдэна да ўмоўнай дошкі ганьбы. У Англіі мерзнуць, у Францыі засыпаны смеццем дарогі, у Італіі галадаюць...

Ну, і зразумела, светлы дзень адзначае Беларусь, касмічная дзяржава, чый спадарожнік уваходзіць у расійска-беларускую групоўку і стрыжэ грошы з перавышэннем трат над прыбыткамі ў 20 разоў.

Няхай бы і так. Цяперашняя прапаганда настолькі пераўзыйшла сваю савецкую прабабулю, што можа дазваляць сабе усё, што ўзбрыдзе ў галаву.

Але няхай бы хоць парай сказаў узгадалі, ці ёсць у суседнім Чарнігаве электрычнасць, хлеб, лекі і чаму яны адтуль зніклі.

Гэта ў тых жа мясцінах манументы братэрства ставілі.

Мікалай Галко
Фэйсбук

ЭКАНОМІКА

АДПУСКНАЯ ЦАНА НА ЦУКАР ПАДНЯЛАСЯ

Пакуль яшчэ ў магазінах можна знайсці цукар па звыклых 1,77-1,78 рубля, але гэта рэшткі старой партыі. Новы завоз ужо ёсць у продажы па кошце 2,52 рубля за кілаграм.

Канцэрн «Белдзяржхарчпрам» паведаміў, што айчынныя вытворцы цукру павялічаць узровень адпускной цаны на 60 капеек за 1 кг.

"Цяперашняе змяненне адпускной цаны - прэвентыўная мера з улікам існуючай кан'юнктуры рынку. На фоне двухразовага цэнавага разрыву з Расійскай Федэрацыяй эксперты прагназуюць магчымасць масавага вывазу цукру за межы Беларусі", - апраўдваюць меру ў канцэрне.

"Калі ў студзені-сакавіку 2021 года на душу насельніцтва прадавалася 1-1,5 пачка цукру ў месяц, то ў сакавіку гэтага года на аднаго чалавека з паліц магазіна сыходзілася каля ўжо 3 кг цукру. І гэта мы бяром у разлік не толькі дарослае насельніцтва , але і дзяцей самага ранняга ўзросту. Зразумела, што адзін чалавек не можа спажываць цукар у такіх аб'ёмах", - сказаў старшыня канцэрна Алег Жыдкоў.

"Таму сёння мы вымушаны прымаць меры для абароны ўнутранага рынку і павысіць адпускны кошт прадукцыі на 60 капеек за 1 кг".

belmarket.by

ШПАКІ

Сёньня сонечным ранкам
з марозам на лужынах
праз імглу і вайну,
праз расстаньняў вякі
ў маю вёску
зь нябёсаў, вясною асмужаных,
у шпакоўні свае
прыляцелі шпакі.

Кіламетры пад крыламі іх
не маленькія,
на мяжы стрэлы ў сьпіну
спынялі іх лёт...
Перад песьняю просьценькай
ледзьве ня ўкленчыў я,
маё сэрца прабіла яна
навылёт.

А душа ажыла,
што вайною скалечана,
і ўсміхнулася сонейку,
бы ўпершыню.
Зь песьняй ціхай, шчымліваю,
простаю, вечнаю,
што непадуладная
сьмерці агню.

Нас нікому ня ўзяць
аніякімі "сьмерчамі",
пакуль свецяць пралескі
ля сіняй ракі.
Не скарыць анікому,
ніколі ня ўмерці нам,
пакуль песьню Свабоды
сьпяваюць шпакі.

Г.Станкевіч

ЭКАЛОГІЯ

ДЗЬВІНУ ПАЧАЛІ ЗАСЯЛЯЦЬ РЫБАЙ

21-га красавіка прайшло зарыбленне ўчастка ракі Дзьвіна ў аграгарадку Вула Бешанковіцкага раёна. Тут у вадаём выпусцілі 600 тысяч лічынак шчупака.

— Усяленне ў Дзвіну 400 тысяч лічынак сома запланавана на май бягучага года, — расказваў па дарозе ў Вулу дырэктар раённай арганізацыйнай структуры рэспубліканскага дзяржаўнага грамадскага аб'яднання «Беларускае таварыства паляўнічых і рыбаловаў» В. Альшэўскі.

— У Віцебскай вобласці зарыбленне ўчастка ракі Заходняя Дзвіна праводзіць "БТПР"("Беларускае таварыства паляўнічых і рыбаловаў"). Крыніцай фінансавання з'яўляюцца членскія ўзносы рыбаловаў-аматараў таварыства, на зарыбленне накіравана 11 тысяч рублёў.

Рыбапасадачны матэрыял набываем у ААТ «Рыбгас «Навінкі» Пастаўскага раёна. Працягласць участка Заходняй Дзвіны, які падлягае зарыбленню ў нашым раёне, складае 30 км.

Рыбапасадачны матэрыял шчупака з Пастаўскага раёна ў Бешанковіцкі даставілі бліжэй да чатырох гадзін дня. Яго ўжо чакалі эколагі, сябры РДГА "БТПР«(Рэспубліканскае дзяржаўна-грамадскае аб'яднанне «Беларускае таварыства паляўнічых і рыбаловаў»), каб беражліва перасяліць у прыроднае асяроддзе.

Шчупак, як вядома, адна з самых хуткарослых рыб нашых вадаёмаў. Пры спрыяльных умовах пасялення за першы год жыцця можа дасягнуць да 25 см даўжыні і 150 г масы, на другі год жыцця адпаведна да 40 см і 600 га. Асобіны, якія жывуць у вадаёмах, багатымі кармамі, дасягаюць вагі ў 1,5 разу хутчэй за шчупакоў, якія жывуць у бедных кармамі вадаёмах.

Здольнай да размнажэння гэтая рыба становіцца да канца 2-3 года. Нераст адбываецца ранняй вясной у красавіку-траўні пры прагрэве вады да тэмпературы 5-6 градусаў. У ежу яна выкарыстоўвае шмат малакаштоўнай рыбы, дробязі, чым спрыяе хуткаму росту каштоўных відаў, якія насяляюць вадаёмы.

Сом еўрапейскі, якога хутка таксама плануюць выпусціць у Дзьвіну, самая буйная рыба нашых вадаёмаў. Яго даўжыня можа дасягаць да 2,5 м, а маса — 200 кг. Здольнасці да размнажэння дасягае на 4-5 годзе жыцця.

Адкладанне ікры адбываецца ў прыбярэжнай зоне, у зарасніках падводнай расліннасці пры тэмпературы не ніжэй за 18-20 градусаў. Сом мае высокі тэмп росту, дасягаючы таварнай масы на другім годзе жыцця. Ён спажывае пустазельную, хворую і загінулую рыбу, з'яўляючыся тым самым біямеліяратарам вадаёмаў.

Зарыбленне Дзьвіны, адзначаюць спецыялісты, накіравана на павышэнне прадуктыўнасці рыбалоўнага ўгоддзя, паляпшэнне відавога складу іхтыяфауны, а таксама на павышэнне рэкрэацыйнай значнасці вадаёма.

Набыццё рыбапасадачнага матэрыялу для гэтых мэт праведзена на падставе біялагічнага абгрунтавання, зробленага РДГА «БТПР» і заключэння дзяржаўнай экалагічнай экспертызы.

Сёння толькі ў нашай вобласці ёсць больш за 8300 рыбаловаў-аматараў. Каб зрабіць вадаёмы Віцебшчыны больш прывабнымі для рыбакоў-аматараў, у 2021 годзе на Віцебшчыне праведзена зарыбленне вадаёмаў на суму 51 тысячу рублёў.

Рыбапасадачны матэрыял, напрыклад, уселены ў возера Кашаў Гарадоцкім раёне, возера Серакаротня — у Сенненскім, азёры Вечалле і Паўазер'е — ва Ушацкім раёне. Колькасць выпушчанай у вадаёмы рыбы склала 5,5 тоны. Гэта былі лін, сом, шчупак, амур і карп. Рыбапасадачны матэрыял набываўся ў ААТ «Рыбгас «Трамля» Гомельскай вобласці і ААТ «Рыбгас «Волма» Мінскай вобласці.

(скарочана)

Ларыса Паўлоўская
"Зара"
Пераклад на беларускую мову
beshankovichi.by

ВАЙНА

«ВА УКРАІНЕ ІДЗЕ ВАЙНА ЕЎРАПЕЙСКАЙ ЦЫВІЛІЗАЦЫІ СУПРАЦЬ АРДЫ»

Прыехаўшы ў пасёлак Краснасельскі, што ў Ваўкавыскім раёне, я міжволі спыніўся ля двухпавярхова шматкватэрнага дома. З прыадчыненага вясной акна чулася песня: «Ой, у лузі червона калина похилилася, / чогось наша славна Україна зажурилася. / А ми тую червону калину піднімемо, / а ми нашу славну Україну, гей, гей, розвеселимо!»

Я міжволі заслухаўся і падумаў: ці не мясцовы пісьменнік Сяргей Верацiла, з якім мы дамовіліся сустрэцца, прапагандуе ўкраінскія песні сярод землякоў? І не памыліўся. А зайшоўшы ў кватэру, ледзьве прымусіў Сяргея выключыць украінскі тэлемарафон, прысвечаны вайне, хоць бы на час гутаркі.

«Час дазволенай нянавісці»

– Як глядзяць на вайну ва Украіне твае землякі, жыхары Краснасельскага?

– Я часта размаўляю з краснасельскімі жанчынкамі, з тымі, каму пад 70 і болей. Яны глядзяць пераважна расійскае тэлебачанне. І вось што я заўважыў. Для гэтых жанчын цяпер настаў час дазволенай нянавісці. Яны, абяздоленыя, з маленькімі пенсіямі, са шматлікімі хваробамі, бясправныя… А тут ім дазволілі ненавідзець украінцаў, бясплатна і беспакарана. Можа быць, нейкая кабеціна больш ненавідзіць сваю суседку, але яна гэтую нянавісць не можа выказаць, бо атрымае адлуп. А тут – ненавідзь колькі хочаш, і табе за гэта нічога не будзе… Я ім расказваю пра сваю сяброўку Вольгу Ахроменка з Чарнігава (удаву беларускага пісьменніка Славы Ахроменкі), якая варыла есці сабе і салдатам сваім на вогнішчы. А расійская артылерыя біла па жылых кварталах, і загінулых хавалі проста ў дварах…

«Скінуць уладу акупанта народ ніколі не супраць»

– Ты кажаш, што і на Лунінец могуць пасыпацца бомбы (як і на Мазыр ці Нароўлю, скуль ва Украіну заходзілі расійскія войскі). На шчасце, пакуль гэтага не адбылося. Да якога часу так будзе?

– Думаю, роўна, да таго моманту, калі першы беларускі салдат пераступіць беларуска-ўкраінскую мяжу. Да гэтага ўкраінцы, відаць, будуць цярпець. Усё ж яны ўспрымаюць нас пакуль што не як агрэсара, а як ахвяру акупацыйнага рэжыму. Але як толькі… І першым можа быць Мазыр, бо там, як ведаеш, нафтазавод. Не дай Божа, канечне. Я тут размаўляю з людзьмі, у якіх сыны ў войску або нядаўна дэмабілізаваліся. Паводле іх слоў, там татальны сабатаж. Салдаты і афіцэры не хочуць ісці ваяваць.

– Калі гэта сапраўды так, то што далей чакае Беларусь у гэтай двухсэнсоўнай сітуацыі?

– Мне прыходзіць на памяць адзін гістарычны прыклад. Падчас Другой сусветнай вайны кароль Тайланда выступіў на баку Японіі, разбіў французскія войскі і захапіў палову Камбоджы (яна была французскай калоніяй). Але калі ў 1945 годзе стала зразумела, што Японія капітулюе, той кароль за адну ноч раззброіў усе японскія гарнізоны і здаў амерыканцам. У выніку ён не толькі пазбегнуў турмы, але і дамогся таго, што з Тайланда былі выведзены ўсе замежныя войскі. А перад гэтым Таіланд меў статус паўкаланіяльнай дзяржавы, там брытанцы і французы заўсёды прысутнічалі.

– Падобны варыянт магчымы ў Беларусі?

– А чаму не? Што для Лукашэнкі на першым месцы? Улада. Калі ён адчуе, што яго ўладзе пагражаюць нейкія маскоўскія генералы, то ён зробіць тое, што і кароль Тайланда. А народ яго ў гэтым бясспрэчна падтрымае. Скінуць уладу акупанта народ ніколі не супраць.

«Пуцін забіў апошняга рускага ва Украіне»

– На тваё меркаванне, як доўга працягнецца вайна ва Украіне?

– Як доўга, не ведаю, а што перамогуць украінцы – упэўнены на сто адсоткаў. Украінскі гетман Сагайдачны калісьці дайшоў да Масквы, але не стаў яе чапаць. Другім разам яны такую памылку не зробяць. Украінцы з дапамогай сусветнай супольнасці ліквідуюць Расійскую Федэрацыю як палітычны праект. Расія больш не будзе імперыяй. Вось у чым адрозненне Масквы ад іншых сталіц? Гэта паразітычная сталіца, яна збірае даніну з велічэзнай тэрыторыі, як калісьці маскоўскія князі збіралі даніну і везлі ў Залатую Арду. А калі даход пакідаць на месцы, скажам, у Якуціі, Масква страціць свой статус.

– Але пакуль што Расія мае велізарную армію і ядзерную зброю. І свет вымушаны з гэтым лічыцца.

– Ну, чаго вартая тая хвалёная армія, мы ўжо бачылі. Украінская армія лічылася ўсяго толькі 26-й у свеце, цяпер яна больш баяздольная, паколькі шмат узбраенняў прыйшло з-за мяжы. А Расія вымушана нейкіх сірыйцаў наймаць, хай бы яшчэ папуасы з дроцікамі прыехалі. Нездарма хтосьці ў Сеціве перапісаў паэму «Барадзіно»: «Скажи-ка, дядя, ведь недаром / всех нас крошили «Байрактаром»…»

– Цяпер у свеце ідзе цкаванне ўсёй рускай культуры. Але ці вінавата культура ў развязванні вайны? Гётэ і Шылер ці былі вінаватыя за Гітлера?

– Гітлер не бамбіў германамоўныя гарады, а Пуцін рускамоўныя бамбіць. Украінцы слушна гавораць: Пуцін забіў апошняга рускага ва Украіне. Што да культуры… Я неяк задумаўся над класічнай расійскай літаратурай і быў у жаху – яна ўся каланіяльная! На ўсю літаратуру – ці не адзіны антыкаланіяльны твор – «Хаджы-Мурат» Льва Талстога. «Злой чечен ползёт на берег, / точит свой кинжал» – падобнымі матывамі пранізана ўся расійская літаратура. А нам у школе ўбівалі ў галовы, што гэта гуманізм. А гуманізмам там і не пахла.

«Хай нам пакінуць скібачку хлеба і кубак вады, мы пацярпім»

– Я згадваю сваю службу ў войску, як нас апрацоўвалі палітрукі. Як ты думаеш, што гавораць палітрукі расійскім салдатам ва Украіне, якім чынам матывуюць?

– На сто адсоткаў я ўпэўнены, што нічым не матывуюць, а проста кідаюць у бойку, як мяса. Ва Украіне, і гэта важна падкрэсліць, армія прыгонных (расійская) змагаецца супраць арміі вольных людзей (украінскай). Зноў жа прыклад з гісторыі: калі персідскі цар пайшоў на грэкаў, яго элітнае войска, так званыя неўміручыя, было з ланцугамі на нагах. І персы прайгралі. І Расія прайграе. Без Беларусі яна перастае быць хоць якой-небудзь Еўропай (у слове Еўразія першая частка адпадае), а без Украіны, паўтаруся, яна не можа быць імперыяй. Дарэчы, у расійскай мове шмат цюркізмаў, а ў некаторых цюркскіх мовах няма слоў «уперад» і «назад», толькі «ўперад».

– Мяне больш цешыць, што ў рускай мове няма слова «перамагу».

– Так, ні «победю», ні «побежду» не скажаш. Толькі – «мы победим». Няма індывідуальнай формы, таксама адзнака арды.

– У Краснасельскім знаходзіцца вялікі цэментны завод. Ці паўплывалі санкцыі на яго працу?

– Пакуль што не паўплывалі, бо ў нас абсталяванне пераважна кітайскае. Але ў крамах санкцыі ўжо адчуваюцца. Скажам, бананы значна падаражэлі. А маці мая (Сяргей даглядае 95-гадовую маці. – С.М.) вельмі любіць усякія далікатэсы. Цяпер гэта ўсё знікае, і я з жахам думаю, што прыйдзе дзень, і я не змагу прынесці ёй чагосьці смачненькага. Але няхай у нас забяруць усё! У параўнанні з тым, што робіцца ва Украіне, гэта нішто. Хай нам пакінуць скібачку хлеба і кубак вады, мы пацярпім. Калі гэтым мы хоць трохі аплацім тое ліха, якое Беларусь ужо зрабіла ўкраінцам. І хоць мы, беларусы, усёй душою, усім сэрцам з імі, мы ўсё роўна ўдзельнічаем у гэтай брыдоце.

(скарочана)

"Народная воля"

ЭКАНОМІКА

СТРАТЫ БЕЛАРУСІ З-ЗА САНКЦЫЙ

У лютым 2022 года сальда знешняга гандлю Беларусі таварамі апусцілася да мінус 353,6 мільёна долараў з плюс 333,5 мільёна ў студзені, прычым гэта было выклікана як скарачэннем экспарту, там і ростам імпарту Беларусі.

Падзенне экспарту звязана, хутчэй за ўсё, са спыненнем транзіту беларускіх калійных угнаенняў і прадуктаў нафтаперапрацоўкі праз Літву.

Экспарт тавараў у цэнах ФОБ, паводле звестак Нацыянальнага банка РБ, у лютым знізіўся ў параўнанні са студзенем на 317,5 мільёна долараў — да 2 954,2 мільёна долараў. Аднак ён яшчэ застаўся вышэй, чым у лютым 2021 года на 285 мільёнаў долараў.

Імпарт тавараў у цэнах ФОБ у лютым бягучага года вырас у параўнанні са студзенем на 369,6 мільёна долараў і дасягнуў 3307,8 мільёна долараў. Гэта больш, чым у лютым мінулага года, на 611, 4 мільёна даляраў. Выглядае, што беларускія прадпрыемствы прадбачліва спяшаліся закупіць тавары за мяжой, баючыся зрыву паставак у будучыні.

Такая дынаміка экспарту і імпарту і прывяла да фарміравання адмоўнага сальда знешняга гандлю ў памеры мінус 353,6 мільёна долараў. У лютым 2021 года яно складала ўсяго мінус 27,2 мільёна долараў. Такім чынам, страты краіны з-за санкцыяў можна ацаніць прыкладна ў 300 мільёнаў долараў (толькі за люты).

Экспарт паслуг з Беларусі ў лютым 2022 года знізіўся на 63,3 мільёна долараў у параўнанні са студзенем і склаў 714,4 мільёна долараў. Ён аказаўся ніжэйшым, чым у лютым 2021 года, на 8,5 мільёна долараў. Але гэта толькі пачатак падзення. У сакавіку і красавіку можна чакаць працяг скарачэння экспарту ў сувязі з новымі санкцыямі, уведзенымі ЕЗ, а таксама з падзеямі ва Украіне.

Імпарт паслуг у лютым 2022 года таксама зменшыўся: на 54,7 мільёна долараў у параўнанні са студзенем (да 345,3 мільёна долараў). Гэта на 47,9 мільёна долараў менш, чым у лютым 2021 года.

У выніку сальда знешняга гандлю паслугамі Беларусі ў лютым бягучага года склала 369 мільёнаў долараў, што перавысіла сальда ў лютым мінулага года на 39,5 мільёна долараў, але аказалася меншым, чым у студзені бягучага года на 8,6 мільёна долараў.

Даходы ад экспарту паслуг у лютым яшчэ змаглі кампенсаваць страту паступленняў ад экспарту тавараў, таму сумарнае сальда знешняга гандлю таварамі і паслугамі засталося станоўчым, хаця і склала ўсяго 15,4 млн. долараў. Аднак, паводле вынікаў студзеня—лютага бягучага года сітуацыя са знешнім гандлем Беларусі пакуль яшчэ выглядае паспяховай.

select.by

НАША ЖЫЦЬЦЁ

ЗАРАБЛЯЮЦЬ ДА 900 РУБЛЁЎ У МЕСЯЦ

Шырокі спектр экалагічна чыстай упакоўкі з драўніны вырабляе ПВГУП «Тандыпак» у Бешанковічах. Прадпрыемства было створана тры гады таму на базе былога аграсэрвісу ў выніку рэалізацыі інвестыцыйнага праекта.

Будынкі хутка прывялі ў парадак, адрамантавалі падлогі і дахі, абсталявалі ацяпляльную сістэму, стварылі сушыльны цэх. Інвестыцыі ў асноўны капітал склалі каля 500 тысяч рублёў.

Цяпер "Тандыпак" вырабляе і рэалізуе шырокі спектр упакоўкі з асінавага і бярозавага шпону: кошыкі і чары для грыбоў, ягад, агародніны, садавіны і іншых прадуктаў харчавання. Выручка за 2021 год склала 450 тысяч рублёў. Уся прадукцыя ідзе на экспарт. Бешанковіцкія кошыкі ахвотна купляюць у Прыбалтыцы, Польшчы, Германіі, Даніі, Італіі. Партфель заказаў пустым не бывае, нягледзячы на пандэмію і санкцыі. Толькі ў найбліжэйшыя два месяцы неабходна вырабіць 100 тысяч кошыкаў.

Дарэчы, многія жыхары раёна на "Тандыпаку" знайшлі магчымасць для добрага заробку. За час рэалізацыі інвестыцыйнага праекта тут створана 50 працоўных месцаў.

- Цяпер непасрэдна вытворчасцю прадукцыі занятыя 17 чалавек, усяго ў калектыве 21 работнік, - паведаміў дырэктар «Тандыпака» Аляксандр Арцюх, які прыйшоў сюды працаваць у лістападзе 2018 года. Спачатку ён быў намеснікам кіраўніка па вытворчасці, а ў студзені 2019-га ўзначаліў калектыў.

На сённяшні дзень прадпрыемства можа працаўладкаваць і забяспечыць працай яшчэ два дзясяткі чалавек. Навучанне пачаткоўцаў ажыццяўляецца на месцы. Вяскоўцам кампенсуецца кошт праезду да Бешанковічаў і назад.

Аплата працы залежыць ад аб'ёму выкананых работ. Спрытныя зборшчыкі прыадчынілі сакрэт: пры выкананні ўмоў дагавора зарабляюць 700 – 800 рублёў, ёсць і тыя, хто бярэ планку вышэй, іх месячны даход дасягае 900 рублёў.

Ларыса Паўлоўская
Віцебскія весці

УКРАІНА

ЗЕЛЕНСКИЙ — СИМВОЛ СМЕНЫ ПОКОЛЕНИЙ ПОЛИТИКОВ, СИМВОЛ БУДУЩЕГО

Российский публицист Максим Кац популярно объяснил, за что Путин так сильно ненавидит и хочет физически устранить украинского лидера. Кем стал Владимир Зеленский для Украины и мира с началом агрессии России?

Как можно пережить, когда рядом правит президент, который самим фактом своего существования подписывает тебе приговор?

Фигура Владимира Зеленского стала одним из важных побудительных мотивов для Путина развязать агрессию, считает Максим Кац.

— Зеленский — символ смены поколений политиков на постсоветском пространстве, буквально символ будущего, — рассуждает публицист на своем канале. — Того самого будущего, которому нельзя позволить преуспеть, иначе оно уничтожит то прошлое, в котором живет Путин.

Владимир Путин примерно в 40 лет встретил крах СССР. Тот мир, в котором вы были кем-то, закончился в одночасье. Ваша карьера — не карьера больше, на вас, некогда уважаемого человека, хозяева новой жизни смотрят, как на пустое место. Именно поколение Владимира Путина, сорокалетние в начале 90-х, а сейчас 70-летние, в большей степени, чем все остальные люди, несет на себе эту травму. Все хорошее в их жизни, когда хотелось и моглось, осталось в стране, которой нет.

Нет настолько давно, что те, кто встретил кончину советского строя подростком и не испытывает к нему никаких теплых чувств, уже составляет политическую элиту, уже избираются главами крупных государств. Именно здесь можно найти причину неприязни к Владимиру Зеленскому. Неприязни настолько сильной, что можно пойти на открытую войну, лишь бы он не добился успеха.

Политолог отмечает, что Зеленский стал единственным из глав государств, с которым Путин не смог найти общий язык.

— Со всеми предыдущими украинскими лидерами, как и с большинством лидеров на постсоветском пространстве, Путин говорит на одном языке. Между ними могут быть какие угодно личные отношения.

Понятно, что с Лукашенко, который почти три десятка лет живет обманом своих крем-левских спонсоров, отношения не могут быть теплыми. Но, что очень важно, они с Путиным друг другу понятны.

Это все насквозь советские люди, взращенные в той же самой убогой логике, где противостояние Западу совмещается с поклонением ему же, где ненависть к американской военщине и мечта накопить на ношенные американские джинсы легко уживаются в одной голове. Между лидерами, выращенными советской властью, не может быть никакой дискуссии о роли НАТО, как потенциального противника.

При этом кто такой Владимир Зеленский в привычной для Путина среде? Зеленский, который закончил школу в 1995 году, за год до того, как Путин в должности заместителя Собчака провалил губернаторские выборы в Петербурге?

Он не просто чужак, он хуже — он как призрак будущего Рождества. Бывалый советский функционер, глядя на Зеленского, не просто понимает, что его век уходит, но и видит свою смерть во плоти. Он видит лидера государства, который годится ему в сыновья и для которого все его ценности пустой звук.

Отдельно символично то, что Зеленский — ровесник Навального. Вот кто идет на смену. Те, кто все твое правление обратит в прах. Кто просто скажет: друзья, все, чем десятки лет вас кормил телевизор, это такая невыносимая чепуха, что, давайте, просто ее забудем. Давайте перестанем через слово поминать победу во Второй мировой войне, к которой никто из ныне живущих не имеет ни малейшего отношения. Давайте перестанем выдумывать себе прошлое, верить в свой же вымысел и пытаться это прошлое возвратить.

Нам не нужно переживать, что Эстония — член НАТО, нам нужно переживать, что в крошечной Эстонии, без нефти, газа и с внутренним рынком на миллион человек, средняя зарплата втрое выше, чем у нас. Вот это проблема, а не угроза НАТО, которой не существует в природе, — обращает внимание Маким Кац.

Он продолжает свой анализ, перечисляя страхи российского правителя, которые загнали его в тупик.

— Даже если бы Путин не догадывался, с какой скоростью будущее отменит прошлое, даже если бы пребывал в благом неведении, то кризис в Казахстане показал ему, что самый лояльный и самый невзрачный и подконтрольный преемник обнулит любого елбасы за две недели и следа не останется.

Когда будущее — твой внутренний враг, то его можно попытаться отравить, можно посадить на долгие годы его самого и его сторонников, можно избить на улицах протестующую молодежь. Как краткосрочная мера это работает.

Но прямо по соседству в самой большой после России славянской русскоговорящей стране уже правит президент, который самим фактом своего существования подписывает тебе приговор. Тебя не будет, не будет в очень близкой перспективе. А жить будем мы, и следа мы от тебя никакого не оставим.

В сознании пересидевшего диктатора такая картина должна вызывать ужас и естественную потребность от этого ужаса себя избавить буквально через физическое уничтожение будущего. Но поскольку то прошлое, в котором живет Путин, целиком вымышленное и недееспособное, то даже с физическим уничтожением ничего не вышло и не выйдет, — уверен политолог.

Он напомнил, что к началу 2021 года рейтинг Зеленского и его партии «Слуга народа» снизились до рекордных минимумов. И президент вступил в борьбу со своими оппонентами, главным образом, Виктором Медведчуком и Петром Порошенко. В Украине началась избирательная компания. Президентские выборы должны пройти в 2024 году.

— Победа Зеленского на этих выборах была далеко не очевидна. В Украине не очень любят переизбирать президентов на второй срок. Но все изменилось 24 февраля 2022 года, когда Россия напала на Украину, а Зеленский превратился в президента воюющей страны.

В первые дни все ожидали, что он покинет Киев и эвакуируется. Но он записывал очень вдохновляющие и сильные ролики практически каждый день. И сегодня Зеленский стал самым популярным руководителем на планете Земля. Он президент, ставший легендой, — заключает Максим Кац.

gazetaby.info

РАСІЯ - УКРАІНА

ГЕАПАЛІТЫКА ЗГОДНА З ПАНЯЦЦЕМ СВОЙ-ЧУЖЫ

Хто гучней за ўсіх крычыць: «Трымай злодзея»? Адказ на гэта пытанне даўно не з'яўляецца таямніцай. А хто найбольш актыўна змагаецца з нацыстамі — і суправаджае гэтую барацьбу адпаведнай рыторыкай?

Заходжу на сайт RIA.RU (РІА «Новости»), які прэтэндуе, калі верыць Вікіпедыі, на ролю аднаго з лідараў рунэту сярод інфармацыйных анлайн-рэсурсаў і самага цытаванага расійскага СМІ ў сацыяльных сетках па стане на кастрычнік 2021 года. Заходжу, што называецца, «па наводцы», маючы на мэце азнаямленне з артыкулам «Што Расія павінна зрабіць з Украінай» філосафа і метадолага Цімафея Сяргейцава.

Аўтар пачынае артыкул з магутнага акорда, што не пакідае сумневаў наконт яго стаўлення да «спецаперацыі»: «Яшчэ ў красавіку мінулага года мы пісалі пра непазбежнасць дэнацыфікацыі Украіны. Нацысцкая, бандэраўская Украіна, вораг Расіі і інструмент Захаду па знішчэнні Расі нам не патрэбна. Сёння пытанне дэнацыфікацыі перайшло ў практычную плоскасць».

Далей — больш: «Дэнацыфікацыя неабходная, калі значная частка народа — хутчэй за ўсё, яго большасць — асвоеная і ўцягнутая нацысцкім рэжымам у сваю палітыку. Гэта значыць, тады, калі не працуе гіпотэза „народ добры — улада дрэнная“».

Які лёс чакае дрэнную, з пункту гледжання Сяргейцава, уладу, думаю, здагадацца нескладана: «Бандэраўская вярхушка павінна быць ліквідаваная, яе перавыхаванне немагчымае».

Але як варта паступіць з нядобрым народам — усіх жа не перавешаеш? Вось тут і павінна праявіць сябе ў поўнай меры дэнацыфікацыя, пад якой філосаф і метадолаг разумее «комплекс мерапрыемстваў у адносінах да нацыфікаванай масы насельніцтва, якая тэхнічна не можа быць падвергнутая прамым пакаранням у якасці ваенных злачынцаў».

Якіх канкрэтна «тэхнічных» інструментаў у Расіі не хапае для прамога гвалту, у артыкуле не ўдакладняецца. Сяргейцаў мяркуе, што дэўкраінізацыі ў якасці канчатковай мэты дэнацыфікацыі ў інфармацыйны век можна дамагчыся шляхам «інсталяцыі расійскай інфармацыйнай прасторы», для чаго, у прыватнасці, спатрэбіцца «выманне навучальных матэрыялаў і забарона адукацыйных праграм усіх узроўняў, якія змяшчаюць нацысцкія ідэалагічныя ўстаноўкі».

Схільнасцю да шапказакідальніцтва аўтар такога маштабнага сацыяльнага праекта не пакутуе. Ён усведамляе, што «тэрміны дэнацыфікацыі ніяк не могуць быць меншыя за адно пакаленне, якое павінна нарадзіцца, вырасці і дасягнуць сталасці ва ўмовах дэнацыфікацыі». Аднак працэс змены пакаленняў не варта пускаць на самацёк. Ён павінен праходзіць пад кантролем «пастаянна дзеючых органаў дэнацыфікацыі на перыяд 25 гадоў».

Але, як кажа народная мудрасць, гарбатага выпрастае магіла, упартага — дубіна. У жыхароў жа Украіны, якім тры дзесяцігоддзі прышчаплялася вакцына нацызму, шанцаў на выпраўленне няма. Таму цалкам разумным выглядае наступнае патрабаванне: «Ніякіх „планаў Маршала“ для гэтых тэрыторый допускаць нельга. Ніякага „нейтралітэту“ ў ідэалагічным і практычным сэнсе, сумяшчальнага з дэнацыфікацыяй, быць не можа. Кадры і арганізацыі, якія з'яўляюцца інструментам дэнацыфікацыі ў новых рэспубліках, што падпадаюць пад дэнацыфікацыю, не могуць не абапірацца на прамую сілавую і арганізацыйную падтрымку Расіі».

Расія ў якасці апошняй інстанцыі

Слова «дэнацыфікацыя», якое пабіла пасля 24 лютага ўсе рэйтынгі папулярнасці, як і большасць неалагізмаў — гэта значыць слоў, якія нядаўна

(працяг на стар. 4)

РАСІЯ - УКРАІНА

(пачатак на стар. 3)

з'явіліся ў мове, — запазычанае «вялікім і магутным» у былых заходніх партнёраў, а цяпер «недружалюбных» краін.

Дэнацыфікацыя ў якасці комплексу мерапрыемстваў, накіраваных на ачышчэнне пасляваеннага германскага грамадства ад уплыву нацысцкай ідэалогіі, праводзілася па ініцыятыве саюзнікаў па антыгітлераўскай кааліцыі пасля перамогі над нацысцкім Рэйхам.

Сучасная Германія, якая прэтэндуе на ролю аднаго з лідараў калектыўнага Захаду, — ёсць вынік увасаблення ў жыццё ініцыятывы саюзнікаў. Не без яе ўдзелу здабылі другое дыханне шматлікія праекціроўшчыкі і спонсары ўкраінскага нацызму, які «нясе ў сабе не меншую, а большую пагрозу міру і Расіі, чым нямецкі нацызм гітлераўскага ізводу».

Гарантыяй паспяховай дэнацыфікацыі Украіны павінна стаць адмова Расіі ад праеўрапейскіх і празаходніх ілюзій. Для гэтага дзяржаве, якая ўзнялася з каленяў, неабходна ўсвядоміць сябе ў якасці апошняй інстанцыі, што ўстала на абарону «тых каштоўнасцяў гістарычнай Еўропы (Старога Свету), якія таго заслугоўваюць і ад якіх Захад канчаткова адмовіўся, прайграўшы ў барацьбе за самога сябе».

Апошняя цытата дазваляе перайсці ад прыватнага (расійска-ўкраінскага супрацьстаяння) да агульнага — татальнага перагляду палітычных і маральных паняццяў, якія склаліся ў заходнім свеце пасля Другой сусветнай вайны.

Дэнацыфікацыя — гэтым разам не паводле Сяргейцава, а паводле Пуціна, — азначае перш за ўсё тое, што гэтая вайна не толькі дапушчальная, аднак і маральна неабходная.

«На вайне супраць нацызму, — тлумачыць палітычны філосаф Ілля Будрайцкіс, — няма паўтонаў, а цана перамогі не мае значэння. У барацьбе Дабра і Зла немагчыма дасягнуць мірнага пагаднення — таму што кожны кампраміс са злом прыводзіць дабро да скажэння і псуе яго. Нацызм пагарджае ўсімі чалавечымі законамі і парушае іх — і таму на саміх нацыстаў не распаўсюджваюцца ніякія ўніверсальныя правы. З нацыстамі, як і з тэрарыстамі, не размаўляюць — іх знішчаюць».

Ва ўмовах канчатковага заняпаду Еўропы права ўсталёўваць універсальныя нормы чалавечнасці перайшло да Расіі. І не бяда, што яна спрабуе іх усталёўваць насуперак самому чалавецтву.

Без выдаткаў, зразумела, не абыходзіцца. Аднак жа не сёння нарадзілася прыказка: «Дзе дровы сякуць, там трэскі лятуць». Яе ў якасці ўніверсальнага тлумачэння вось ужо стагоддзе выкарыстоўваюць прыхільнікі «моцнай улады».

***

Мне неаднаразова даводзілася адзначаць, што адной з базавых характарыстык культурнага ядра расійскай цывілізацыі з'яўляецца маніхейства — гэта значыць, уяўленне пра свет як арэну, на якой у апошнім змаганні сышліся Дабро і Зло, Святло і Цемра.

Таму няма нічога дзіўнага ў тым, што ў выкананні крамлёўскіх ідэолагаў нацызм губляе ўніверсальныя рысы і ператвараецца ў інструмент стварэння ворага. «Адрозніць нацыста ад не-нацыста — цяпер гэта па сутнасці здольнасць адрозніць свайго ад чужога». Гэта не мае словы. Іх аўтар — Ілля Будрайцкіс.

Сяргей Нікалюк
novychas.online

АГРЭСІЯ

ВОЙНА С УКРАИНОЙ ОКАЗАЛОСЬ ВОЙНОЙ ЦИВИЛИЗАЦИЙ

Известный российский журналист Андрей Лошак — о том, как великая Россия оказалась великим блефом. Устрашающий медведь с искандерами оказался поролоновым.

— В Страстную неделю, когда православным полагается усиленно молиться о спасении души, главнокомандующий армией РФ решил развязать самое кровавое побоище в истории 21 века, — пишет Андрей Лошак. — К Пасхе он уничтожит тысячи людей по обе стороны фронта — потому что каждый погибший на этой войне на совести полоумного диктатора.

В воскресенье он возможно вылезет из бункера, чтобы постоять со свечой в руке в ХХС или Храме вооруженных сил под монотонный бубнеж Гундяева, прославляющего с амвона массовые убийства, а миллионы россиян будут взирать на это по телевизору, наивно полагая, что эта сатанинская месса и есть пасхальная служба.

Никогда не делаю прогнозы, вообще ничего не понимаю в войнах будучи убежденным пацифистом, но сейчас попробую «дать соловья» и поделиться своими предчувствиями по поводу наступившего апокалипсиса и его дальнейшего развития. Возможно, я не прав и вместо соловья дам петуха — посмотрим. Мне кажется, Россия проиграет битву за Донбасс. Потому что такова логика исторического развития.

Путин выбрал путь ресентимента, и большинство россиян поддержало его в этом. Ресентимент — это взгляд, обращенный в прошлое. Расчесывание старых ран и ностальгия по былому могуществу. Это хорошо показано в мультике про Масяню, когда она едет в Москву и слушает диалог попутчиков в купе: А я-то в советские времена о-о-о! — А я-то в советские времена у-у-у!

В интервью Медузе профессор Королевского колледжа в Лондоне Гульназ Шарафутдинова говорит: «В 1990-е Борис Ельцин был президентом той же самой страны, что есть сейчас. Но он делал ставку на реформы, на трансформацию, на другое видение России будущего и на другое видение прошлого России. Ельцин фокусировался на том, чем Россия может стать, а Кремль сегодняшнего дня сделал ставку на то, чем Россия была. И это не попытка вернуться к прошлому, нет, это попытка закрепить власть сегодня, используя психологические приемы манипулирования прошлым».

Все последние годы страна пятилась назад. Развитие новой России, которое запустили болезненные реформы 90-х, приостановилось. Это хорошо видно по экономической статистике, но официальная риторика продолжала разгонять ресентимент. Мы — великая страна в окружении врагов.

Успешная аннексия Крыма окончательно вскружила голову реваншистам. Глядя на последние 8 лет из сегодняшнего дня становится очевидным, что страна последовательно шла к войне с Украиной, которую пропагандисты называют анти-Россией за выбранный ею европейский путь развития.

Логика ресентимента предполагает не внутреннее развитие, а внешнюю экспансию. Тут с Путиным злую шутку сыграла кадровая политика. Выстраивая вертикаль власти по принципу лояльности, он избавился в своем окружении от людей, которые могли бы прийти к нему с цифрами и рассказать, во что стране обойдется военная авантюра. Обступившие его холуи говорили только то, что он хотел слышать, раздувая в нем чувство собственного величия, от чего он окончательно потерял связь с реальностью — типичная проблема диктаторов.

Очевидно, что в его окружение постепенно проникли отбитые наглухо имперцы, которые нассали ему в уши весь этот бред про то, что нет никакой Украины, как нет и украинского этноса. Помните, еще до войны Макрон после поездки в Москву озадаченно заявил, что «Путин предоставил ему 5 часов исторического ревизионизма», в течение которых президенту Франции так и не удалось вернуть его в сегодняшний день.

Произошел трагикомический казус: Путин действительно поверил в свою пропаганду. Он мог бы еще долго вопить про козни НАТО, одновременно продавая на запад энергоресурсы, — это была довольно устойчивая модель, благодаря которой Россия в ее нынешнем виде просуществовала бы еще десятки лет до полного вымирания поколения совко*бов. Никто же не трогает Северную Корею, хотя официальная риторика там ничем не отличается от российской.

Но реальная война — это уже не только раздувание щек на федеральных каналах. Это прямая схватка с другой стороной, которая всегда показывает кто чего стоит. Тут бравурными речами уже не победить. Путин, очевидно, недооценил не только Украину, но и весь западный мир, выступивший единым фронтом против российской агрессии.

В результате война с Украиной оказалось войной цивилизаций. Войной будущего с прошлым. И выиграть такую войну невозможно. Можно сравнять Украину с землей, денацифицировать все 40 миллионов украинцев, можно даже устроить ядерную катастрофу, но невозможно победить время. Оно всегда идет вперед.

Война сразу сорвала обтянутые триколорами фальш-фасады, обнажив все слабые места путинского режима. Устрашающий медведь с искандерами оказался поролоновым. Великая Россия — великим блефом. Про слабость кадровой политики, построенной на верноподданичестве, я уже сказал. По информации кремлевских инсайдеров, сейчас активно летят головы высокопоставленных генералов, но вряд ли этим уже что-то исправишь.

Олег Тиньков, один из тех, кто строил Россию будущего, а не прошлого, разразился сегодня гневным постом: «Генералы, проснувшись с похмелья, поняли, что у них говно-армия. А откуда армия будет хорошая, если все остальное в стране говно и погрязло в непотизме, холуйстве и чинопочитании?» Сверхцентрализованность системы принятия командных решений показала свою неэффективность на поле боя. Децентрализованная украинская армия действует гораздо мобильнее и успешнее.

Коррупция и шапкозакидательство обнажили техническую отсталость российской армии. Россия не может строить и эксплуатировать современное оружие без западных технологий, а про них теперь можно забыть. Обо всем этом с горечью пишут сейчас даже пророссийски настроенные военные аналитики — почитайте, например, канал активного участника одесского антимайдана Игоря Димитриева. Вот он публикует информацию о поставке Украине американских беспилотников:

«Украинским ВВС не потребуется ни длительное обучение, ни подготовка для применения БПЛА Reaper. Они могут использовать их сразу после поставки, расширив как свои разведывательные возможности на оперативном уровне, так и начав атаки на российскую приграничную военную и гражданскую инфраструктуру (в частности, объекты ПВО, ж/д узлы, топливные хранилища) с дальнейшим проникновением вглубь территории РФ.

Это не преувеличение, а лишь сухая констатация давно проверенных практикой фактов — MQ-9 способен взлететь в Киеве, добраться до Подмосковья, нанести ряд ракетно-бомбовых ударов и вернуться обратно<> Это — интеллектуальная война, опасная, так и не осмысленная за прошедшие 50 лет в России, она готовится вторгнуться на нашу территорию сплавом высоких технологий, анализа и стратегии — и игнорировать ее больше нельзя».

Проморальноеразложениероссийских солдат, смутно непонимающих, что они забыли на украинской земле, уже знает весь мир. Вломились бухие в чужой дом, устроили там резню, но по концовке получили крепких п*здюлей, после чего с позором убрались восвояси. Я верю, что так и будет. Сейчас у большинства россиян стадия отрицания. Очень сложно принять, что то, во что ты верил, оказалось даже не пшиком, а настоящим, чистым злом. Особенно сложно это сделать под напором пропагандистских г*внометов.

В чем-чем, а в создании иллюзий путинизм достиг поистине геббельсовских высот. И есть большая вероятность, что поражение только сильнее сплотит людей вокруг режима, а Россия окончательно превратится в нищую, изолированную страну озлобленных униженных орков, жаждущих нового реванша.

Но если россияне каким-то пока непонятно каким образом сумеют преодолеть эту губительную стадию отрицания, то наступит спасительная стадия отрезвления (принятия). Когда, утерев кровавую юшку, люди наконец наберутся смелости увидеть себя и свою страну не через кривое зеркало пропаганды, а такими как есть.

Чудовищная украинская афера — это зеркало, с которого облетела вся кремлевская мишура и выглянуло истинное отражение. Нужно будет обязательно ужаснуться увиденному (это необходимая стадия), а потом уже начать работу над собой. Строить из этой точки новую Россию, обращенную в будущее, а не в прошлое

gazetaby.info

Заснавальнік і рэдактар: Станкевіч Георгій Мікалаевіч

Адрас рэдакцыі: Бешанковіцкі раён, в. Старыя Ранчыцы, e-mail: stankevich62@gmail.com тэл. 60237, маб. +375292184739 Газета выдаецца з сакавіка 2005г.

Падпісана да друку 29.04.2022 у 17.35 Наклад: 290 асобнікаў. Выдаецца адзін-два разы на месяц на беларускай і расійскай мовах.

Рэдакцыя можа друкаваць артыкулы дзеля палемікі, не падзяляючы пазіцыі аўтараў. Друкуецца на ўласным абсталяванні. Распаўсюджваецца бясплатна дабраахвотнікамі.